

Renau va al cinema

Joan Vicent ALIAGA

La Fundació Caixa de Pensions ha començat les seues activitats artístiques a València amb una exposició dels cartells de cinema fets per Josep Renau durant l'exili mexicà, en l'etapa 1939-1958.

Aquesta faceta ens era bastant desconeguda i la imatge que teníem de Renau havia de conformar-se amb l'aldarull de la guerra civil o els fotomuntatges de l'*American way of life*.

Valga, doncs, aquesta mostra per a completar el coneixement d'un artista d'un indubtable interès.

Després del Renau soli-

Dos exemples del treball cartellístic de Renau a Mèxic

/ J. V. Rodríguez

dari i defensor dels valors republicans (i comunistes, cal no oblidar-ho) vet ací un Renau que treballa per encàrrec amb un equip anomenat Estudio Imagen-Publicidad Plàstica, el qual, moltes vegades, acabava i perfilava els cartells començats per ell. En aquest sentit, alguns dels cartells exposats semblen obviar els trets més característics del seu

querer artístic: els perfils angulosos, les línies dures que marquen les cares amb rauxa i passió, el color simbòlic. Així, massa sovint el muntatge publicitari d'unes imatges cinematogràfiques és construït amb formes toves, molles com nines d'escaparata. Aquí rau la diferència entre el treball del mateix Renau i el del seu equip comercial.

En aquestes obres —entre les quals hi ha autèntiques troballes: *Soledad* (1949), *Raíces* (1954), *Necesito dinero* (1951), *Vértigo* (1945)—, segueix la línia començada amb la realització de cartells per a Cifesa (1934-36), continuada amb uns altres cartells del cinema soviètic, enlllestits durant el període de la guerra d'Espanya. Només hi varia l'origen de l'encàrrec, el qual li permetrà d'acostar-se a una visió més humana de la realitat, bandejant l'heroisme de la cartellística bèl·lica i/o polititzada.

En tots aquests anys d'exili, l'estètica de Renau s'amara de la iconografia mexicana de trets melodramàtics, afegint-hi el domini tècnic i el joc visual après a Europa. Potser aquesta barreja de llenguatges és l'aspecte que fa més atractiu el món que envolta els cartells.

Una mostra d'allò més guai

Guillem RAUSA

Diumenge 6 d'octubre es van lliurar els premis de la Mostra de Cinema Mediterrani, en el cine Rialto de la ciutat de València. La palmera d'or va correspondre a la pel·lícula sèria *Los sueños de la ciudad*. La palmera d'argent va ser per a l'espanyola *Qué he hecho yo para merecer esto*, de Pedro Almodóvar. I la palmera de bronze fou per a la iugoslava *En las garras de la vida*. Van haver-hi mencions especials per a *Rembetiko*;

Leila y los lobos; *La noche del arresto de Fatma*; *Los motivos de Bera*, per la fotografia del valencià Gerard Gormezano; *El general del ejército muerto*, com a millor «opera prima», i *El espía de los Balcanes* com a millor guió. El premi de la crítica fou per a *Qué he hecho yo para merecer esto*.

L'acte de clausura fou presentat per Mari Carme Dolç sense una paraula en valencià. Ni un bona nit o un adéu. Així com cal. I això que ara estem en la campanya de parlem va-

«En las garras de la vida», palmera de bronze de la Mostra

lencià (!), que si no... Però el punt més destacable fou que, tant el president del jurat, Salah Abu Seff, com el president del jurat de la crítica, un altre àrab, van llegir els resultats de les de-

liberacions en la llengua dels seus respectius estats d'Autonomia. És a dir, no en francès ni en anglès, sinó en àrab. I això que eren fora del seu país d'origen.